

Малкото юначе.

(Разказъ).

I.

Има ли таласъми.

лѣдъ вечеря, четирегодишния Стоянчо, заедно съ майка си, се прибра въ спалнята стая.

Майка му сѣдна и бързо начена да прилистява една хубаво подвързана книга, а Стоянчо, сѣдналъ на малко столче, тихо погледваше ту къмъ майка си, ту къмъ новата си сабличка, която висеше окачена на стѣната.

Меки русо-кждрави косици падаха по малкото му гладко челце. Той ги прѣбираше съ малкитѣ си пръстенца и пакъ поглеждаше сабличката и майка си. Искаше нѣщо да каже, но майка му, заета въ работата си, не догаждаше това му желание. А той знаеше, че когато тя е на работа не трѣбва да ѝ се говори.

Най-послѣ, Стоянчо, скочи отъ столчето си и се затири къмъ вратата; но щомъ стигна до прага, запрѣ се, помисли и бързо се завърна пакъ при майка си.

— Мамо, каза той, — ти казвашъ, че нѣма таласъми, а?

Майка му се бѣше зачела и не чу думитѣ на сина си.

— Кажи, бе мамо, имали таласъми? продължи пакъ Стоянчо, като засукваше о малкото си пръстче, дългата коса на майка си.